

FLETXES DESVIADES

OCTUBRE 2022

Primera edició: octubre del 2022

Per a Josep Forment, sempre al nostre costat

© Joan Carles Ventura, 2022

© de la present edició: Editorial Alrevés, 2022

Director de la col·lecció: Àlex Martín Escribà

Disseny de la col·lecció: Mauro Bianco

CRIMS.CAT forma part de
l'Associació d'Editorials Independents Llegir en Català
Editorial Alrevés S.L.
C/ València, 241, 4t. • 08007 Barcelona
crims@crims.cat • info@alreveseditorial.com

Impressió:

DC Plus, Serveis Editorials, scp

ISBN: 978-84-18584-69-5

Codi IBIC: FF

DL B 19682-2022

Printed in Spain

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del «Copyright», la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant el lloguer o el préstec públics. La infracció dels drets mencionats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal). Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pot contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

FLETXES DESVIADES

JOAN CARLES VENTURA

 CLANDESTINA
EDITORIAL

BARCELONA 2022

crims.cat

Es diu **crims.cat** i és una col·lecció de novel·la criminal en llengua catalana, amb voluntat d'englobar tot tipus d'etiquetes i subgèneres: negre, policíac, espionatge, detectivesc, enigma...

L'empenta, a càrrec de l'editorial Alrevés, ens sembla de prou importància per prendre'ns seriosament la iniciativa: sis títols l'any, on es combinen autors de casa amb noms estrangers europeus de ressò i prestigi que avui són desconeguts en totes les llengües de l'Estat.

Així doncs, omplim un gran buit dins del mercat editorial en llengua catalana. Ara que ja és extensament reconegut l'èxit d'aquestes històries dins i fora de les nostres fronteres, cal unir esforços en la nostra llengua per intentar evitar la dispersió editorial que viuen tots els autors que cultiven allò que Raymond Chandler va anomenar «el simple art de matar». Simple o no, creiem que és el moment idoni per aconseguir totes aquelles veus que reclamen des de fa un grapat d'anys la presència d'una col·lecció nostrada com ho va ser en el seu moment La Cua de Palla.

Per la nostra banda, sempre ens proposem —i esperem que no només es quedi en un propòsit— fer la millor de les seleccions i poder oferir-vos un bon catàleg d'autors reunits en una col·lecció que respon —això sí— a tots els criteris indispensables que caldria tenir presents sempre: un disseny identificador, unes cobertes suggeridores, una numeració i, és clar, una tria coherent de títols.

Amb aquestes aspiracions, us convidem a passar aquesta pàgina i a començar a llegir. Hi trobareu un tipus de lectura, no ho oblideu, que ha delectat esperits de tota mena i de totes les contrades, i que novament ara podem tornar a fer en la nostra llengua.

De manera que ja ho sabeu: si voleu llegir la millor novel·la negra en català, llegiu **crims.cat!**

Dirigida per Àlex Martín Escribà

Em diuen Fletxa i soc detectiu privat especialitzat en assumptes nocturns. Resolc casos estranys i successos misteriosos que ocorren durant els llargs caps de setmana festius en el territori de la Ruta —Ruta Destroy o Ruta del Bakalao, si ho preferiu—. També resolc d'altres casos comuns i casos que passen fora de la Ruta. I fins i tot hi ha casos que no resolc mai. Em diuen Fletxa perquè soc un fletxa, clar, però també perquè em dic Vicent Fletes i Chaqués i un company em va traure el sobrenom a partir de les primeres síl·labes dels meus cognoms —en això va estar inspirat, el col·lega—. Em diuen Fletxa i, si necessiteu algú per resoldre-vos alguna papereta, no dubteu a contactar-me.

I

L'estiu de l'amor va acabar i el món, sense treva ni mirament, va continuar rodant a la seua bola, com un vinil sobre el plat d'un tocadiscos quan ja han sonat totes les pistes i només se sent el brunzit monòton de l'agulla seguint la inèrcia estèril del mecanisme giratori. Va acabar l'any 1988 i el 1989 va ser considerat com «l'any que ho va canviar tot», perquè va caure el Mur de Berlín, es van esfondrar un a un la majoria de règims comunistes dels països de l'Est i el malson de la Guerra Freda va començar a diluir-se en l'ombra d'un passat delirant d'amenaques nuclears i d'apocalipsis devastadores a escala planetària. Per a mi també va ser un any que en bona mesura ho va canviar tot, encara que jo aleshores passava dels retorçuts entramats de la geopolítica mundial i no em treien la son ni la caiguda del Teló d'Acer ni l'adveniment del liberalisme econòmic més salvatge, sinó les interminables farres que continuava pegant-me religiosament de divendres a diumenge de discoteca en discoteca. Aquell any ho va canviar tot perquè em vaig veure immers en un cas d'allò més embrollat i de conseqüències nefastes: un truculent seguit d'homicidis que van causar greus estralls en el meu ànim i també en la meua salut.

Corria la mitjanja del mes d'octubre quan el meu col·lega el Piri va vindre a visitar-me una vesprada a boqueta de nit al pis de Motilla amb unes litrones, uns canuts i ganes de muntar gresca. En finalitzar el període estival de vacances, havia decidit no tornar al poble amb els meus pares i havia allargat la meua estada a l'apartament de la mar que teníem com a segona residència familiar. M'havia independitzat, com aquell qui diu, i havia establert allà la meua base d'operacions —amb la promesa ferma, això sí, d'acudir regularment a les classes de l'Escola d'Arts Gràfiques de València, on finalment m'havia tornat a matricular aquell curs—. Recorde que feia un dia rúfol, gèlid i ventós, que les onades batien amb força contra el litoral des de primera hora del matí i que l'oratge amenaçava gota freda per variar. Recorde també que em trobava especialment apàtic aquell capvespre en què el meu amic em va vindre a veure per sorpresa i em va proposar eixir de festa.

—Ie, Fletxa, què fem: la botem o la rodem? Anem de marxa, no, xicon? Esta matinada hi ha concert a Chocolate, m'han dit que el grup que toca és una passada, uns tios molt moderns que venen directament des de Bristol, o de Brighton, o de no sé on... Hui hi haurà un ambientàs que et cagues!

—Uf! No sé, tio, em fa molta gossera eixir amb l'oratge de merda que fa —em vaig excusar—. Pensava quedar-me ací estovat, mirant què fan a la nova tele valenciana, i prendre'm un cap de setmana de descans.

—Però què dius, xaval? ¿Estic parlant amb Vicent el Fletxa o amb ma iaia Octàvia la d'Alfarb? Si tens

fred, t'agafes una rebequeta i arreant. Va, home, va, no em vingues amb mamonades. Si tu ja eres com el Tato, tio: un clàssic de la Ruta. Sense tu, allò no és el mateix.

El Piri pretenia adular-me i no dubtava a exagerar i a comparar-me amb el meu cèlebre col·lega policia —el secreta més popular i reconegut de la moguda valenciana—, però la veritat és que en els últims temps jo m'havia convertit també en un personatge destacat de l'ambient nocturn discotequer i la meua fama havia arribat a ser prou notòria entre els incondicionals de la festa; havia assolit l'estatus oficial de «figura mundial» —un qualificatiu que, en l'argot de la Ribera, queda a mitjan camí entre l'elogi i el sarcasme—. M'agradaria poder afirmar que la meua notorietat guardava alguna relació amb la meua ocupació paral·lela com a investigador privat especialitzat en successos noctàmbuls, però es devia —més aviat— al fet que sempre estava present quan obrien els locals i em trobava al peu del canó quan els tancaven. I també es devia a la pròdiga generositat amb què balafiava els diners quan cobrava pels meus treballs detectivescos i convidava tothom a consumicions a tort i a dret, com si la pasta em cremara entre les mans.

De casos, per fortuna, me'n vaig ocupar d'uns quants al llarg d'aquell període i hi va haver nombroses ocasions per celebrar-los, però en general es tractava de minúcies i cap no en va resultar tan sonat ni tan complicat de resoldre com el de la rocambolesca desaparició d'aquella pobra jove que em va mantindre engrescat durant l'agost anterior i que va suposar el final abrupte de la meua relació sentimental amb

Natàlia. I era per ella, per la xicona que fins aleshores havia sigut la meua parella, que aquell dia em trobava tan apàtic i abatut, sense ganes d'eixir ni de fer res de bo; només feia que lamentar-me i escoltar una vegada i una altra el tema *Pictures of you*, de The Cure, al meu tocata. Es complia, just per aquelles dates, un any de la nostra ruptura i jo m'havia passat tota la jornada tancat a casa recordant la conversa que havíem mantingut a vora mar aquella fatídica vesprada:

—Si no estàs disposat a deixar de jugar a lladres i serenos, el millor serà que ho deixem.

La sentència ressonava al meu cap cada dia des del mateix instant en què ella l'havia pronunciada i em martellejava la consciència de manera recurrent. No em vaig veure amb cor de rebatre-li aquell ultimàtum taxatiu; la nostra relació havia tocat fons arran d'haver-la implicat en el meu últim cas, però el meu negociat escodrinador anava vent en popa i, a l'hora d'escollir, vaig triar seguir endavant amb la meua desgavellada carrera criminalística.

—Tens raó —li vaig respondre finalment, després de buscar una llarga estona les paraules adequades—: potser és millor que ho deixem. No et voldria tornar a posar en perill per res del món i em sap molt greu tot el que t'he fet passar. Et mereixes algú millor, algú que et faça feliç de veres, i de segur que el trobaràs aviat, perquè eres una tia collonuda...

Ens vam fondre en una última abraçada impotent amerada de llàgrimes i ella va marxar resseguint descalça la vora de la platja en direcció contrària.

—Que tinguem sort —va dir a tall de comiat definitiu.

I aquelles paraules de Lluís Llach van ser les últimes que ens vam adreçar mirant-nos directament als ulls. Després, en alguna altra ocasió al llarg de l'any, ens havíem tornat a creuar pels carrers i pels *pubs* de Sueca, però —per coses que passen i perquè el temps tot ho gela— o bé havíem eludit els encontres amb una salutació impersonal i apressada, o bé havíem entaulat converses del tot trivials. Passat el dol inicial, vaig començar a mantindre relacions amb altres xiques, però eren tots rotllos esporàdics; res de bo i res de seriós, perquè establir un nou compromís em causava veritable vertigen. Tanmateix, a dir la veritat, no parava de cercar-lo, anhelava trobar una altra parella que posara una mica d'ordre en el meu caos vital i que suposara un punt d'estabilitat en la meua frenètica seguida. Per això eixia sense falta cada cap de setmana i per això espremia les nits amb ànsia devoradora; perquè esperava trobar algú que ocupara el buit que Natàlia havia deixat en la meua ànima. Els meus amics es pensaven que el meu afany eixidor responia a una mena d'instint professional, assumien que estava obsessionat amb el tema detectivesc i que em mantenia sempre a l'aguait per si es presentaven nous casos per investigar. No obstant, la raó de tot plegat era molt més etèria...

—Ho lamente, Piri, de veres que no tinc gens de ganes d'eixir hui —li vaig insistir al meu col·lega, després d'haver-nos estacat la meitat de les birres i dels porros i d'haver-li contat tota classe de romanços per tal d'evitar confessar-li el que realment em torbava per dins.

—D'acord, xaval, doncs tu t'ho perds; m'han dit que torna a haver-hi *mesques* en circulació i sé de

bona tinta qui podria passar-nos-en unes quantes —em va respondre ell, alçant-se del sofà tot digne i encarant-se cap a l'eixida del piset.

Amb aquell argument de pes, deixat caure com qui no vol la cosa, el molt cabró va aconseguir que em canviara la cara de sobte i em va convèncer tot d'una. Sempre he sigut un tio fàcil d'acomboiar, jo.

II

En arribar a Chocolate aquella nit, el primer que vam fer el Piri i jo va ser buscar àvidament el seu contacte entre la massa. Des de mitjan estiu, les mescalines havien començat a escassejar sobtadament d'un dia per l'altre i tots anàvem desesperats intentant pillar-ne alguna. Per això el meu col·lega havia aconseguit fer-me canviar de parer tan ràpidament a ma casa amb la promesa de poder tornar a experimentar la seua màgia. Hi havia d'altres substàncies a l'abast, clar, substàncies de tota mena i per a tots els gustos, però les *mesques* eren úniques en el seu gènere i tots les consideràvem pura meravella. L'alquimista portentós que les havia sintetitzades era un geni digne del premi Nobel de Química i bona part de l'èxit inicial de tota aquella moguda nostra es devia a la seua prodigiosa fórmula secreta.

A principis dels noranta, quan van desaparèixer definitivament del mercat, vaig estar indagant pel meu compte què collons havia passat amb aquella droga miraculosa i aquell va ser un cas també digne de ser explicat. No obstant, allò va passar alguns mesos més tard dels successos que ara m'he proposat relatar ací i, com diu ma tia Ampariues, «cada cosa al seu temps i cada temps al seu lloc».

Mentre el meu amic i jo miràvem de localitzar el nostre camell entre el personal —basant-nos en una vaga descripció del subjecte en qüestió que un col·lega d'un col·lega havia facilitat al meu col·lega—, als plats, un jove José Conca, substituït de Toni *el Gitano* i artífex del gir de la sala cap a uns aires més electrònics i industrials, encavalcava un disc rere l'altre i anava escalfant *in crescendo* l'ambient amb cada nou *hit* que es treia de la mànega, donant-hi cada volta un puntet més de canya.

—Com t'han dit que reconeixeríem el paio? —em vaig impacientar.

—Perquè porta una samarreta amb el dibuix de la coberta del disc *Unknown pleasures* dels Joy Division i duu una arracada a l'orella dreta.

—Això ha de fer mal, no?

—El què?

—Posar-se una arracada.

—No ho sé, Fletxa, jo ni m'ho plantejo: ho trobe una mica quinquí per al meu gust i mon pare segur que em tiraria de casa si em veiera arribar amb una anella penjant de l'orella. Em penjaria ell del coll, que no és el mateix!

—Doncs jo ho trobe un toc distintiu. Si no tinguerà tanta aprensió per les agulles, potser me'n posaria una també. Tal volta algun dia ho faça...

—Bé, tu fes com vulgues. Però, si te la poses, quan vingues per ma casa, te la llevaràs, o a mon pare li agafarà un patatús pensant-se que tinc un amic fogó.

—Tens més d'un amic fogó —li vaig replicar d'esma—: el Xino és gai, Anna la Gata és lesbiana confessada i Andreu el de l'insti més marica no pot ser.

—Ja ho sé, home, i a mi no m'importa que estimen a qui els done la gana. Però mon pare està xapat a l'antiga i eixes coses modernes ell no les entén.

I aleshores, en això estant, mentre ens immèrgiem entre la turbamulta festiva i recorriem els penombrosos racons de Chocolate a la recerca del paio que ens havia de passar les pirules, el Piri va distingir unes amigues al bell mig de la concurrència, s'hi va voler acostar a socialitzar una mica i entre elles hi va aparèixer ella: ELLA.

—Vine, nano, anem a saludar unes xatis que conec!

Es tractava d'un grup de ties de La Capi amb un marcat aire *glam* que bevien, fumaven i xarraven al seu rotllo al costat d'una columna, a mitjan camí entre la barra i la pista, sense acabar de decidir-se a entrar en dansa. Eren una colla de sis o set, però no en recorde el nombre exacte perquè la meua atenció va quedar poderosament atrapada per una d'elles en concret i la seua enlluernadora presència em va obnubilar de tal manera que no podia deixar de contemplar la seua bellesa. Aquella musa encarnada destacava entre la variada multitud que omplia la discoteca aquella nit com si irradiara una mena de luminescència pròpia i un misteriós halo d'encís embolcallara subtilment cadascun dels seus moviments. Era foc i era gel alhora. Tenia el rostre extremadament blanc, gairebé nivi, i els cabells molt obscurs, d'un negre abissal. Els duia llargs i perfectament allisats, amb el serrell despuntat amb volum i esculpít a base de laca. Em marcava uns ulls melosos amb una ambigua mescla d'ombres ataronjades

i blaves i accentuava la mirada inquietant amb una pronunciada línia fosca i unes pestanyes infinites modelades amb rímel. De les orelles li penjaven unes enigmàtiques arracades platejades en forma d'espiral, a joc amb un refinat conjunt de cèrcols que li embellien el coll, tot realçant-ne la delicada esveltesa. Els llavis, fatídicament abellidors, els lluïa pintats d'un profund roig carmesí de la mateixa tonalitat que el coloret amb què subratllava els seus pòmuls i que la jaqueta de pell amb muscleres que li cobria el tors i els braços fins a mitja mànega. Rematava les mans amb uns mitons negres revestits de lluentons i, sota la jupa, només vestia un top de tonalitats morades amb l'escot turgent tot vorejat d'encaix. La suggeridora tibantor del seu ventre nu desembocava, a partir de la cintura d'infart i del cinturó tatxonat, en uns sinuosos malucs entubats dins d'una minifalda de cuir llustrós que deixava pas a unes vertiginoses cames amorosament embolicades per unes calces de malla i apuntalades per uns botins campers rojos.

Podria semblar una descripció fetitxista, sorgida d'un somni lúbric, però en aquella època era prou freqüent que els joves acudírem vestits de vint-i-un botons a les discoteques, maquillats fins i tot els xics, i amb uns *looks* de fantasia que tractaven d'imitar fil per randa l'aparença dels nostres ídols musicals i referents culturals. La vestimenta formava part d'un codi social de reivindicació externa i extrema de la pròpia personalitat i, per això, era habitual trobar-s'hi algunes combinacions veritablement esbojarrades que hui en dia han quedat relegades, en

exclusiva, a l'apartat d'extravagàncies de les grans passarel·les de moda. La indumentària que lluïem marcava també l'adscripció a una determinada tribu urbana, o la preferència per un tipus de rotllo o per un altre, però sempre buscant reivindicar la individualitat com un valor suprem irrenunciable. Ara ningú no n'és conscient, però la joventut d'aquella generació vam colonitzar el món de la nit com qui conquereix un nou territori inexplorat, vam proclamar la república de l'hedonisme en cada sala de ball i vam crear un univers noctàmbul paral·lel en què la realitat era una mascarada perpètua amb les seues pròpies regles i convencions.

Va ser una autèntica bogeria tot plegat...

El cas és que la visió de l'exòtica bellesa mística i gairebé sobrenatural d'aquella xicona em va embadalir per complet i, quan el meu col·lega es va aproximar al grup per conversar amb les seues amigues, em vaig haver de mantindre a distància perquè em trobava atribolat de cap a peus i les cames em feien figa. Em vaig escudar covardament darrere del fum d'un cigarret i vaig provar de dissimular el meu estat de torbació fent com qui flipava amb els ritmes seqüenciats que brollaven dels bafles i amb la compassada rotació hipnòtica de les llums giratòries. Tanmateix, no podia deixar d'observar-la de cua d'ull i, per un instant, els nostres rostres van quedar encarats fugaçment. Aleshores, va ser com si el temps i l'espai es congelaren de sobte i com si tota la gent que ens envoltava s'haguera esvanit; els feixos multicolor només ens il·luminaven a ella i a mi i la música ressonava només per a nosaltres dos enmig

d'un decorat buit i boirós. Un llampec roent de desig incontenible em va creuar el pit de part a part i un estremiment fulminant va recórrer cadascuna de les fibres del meu ésser, des dels talons fins a l'espina-da, tot provocant-me un intens calfred indeleble. I, llavors, vaig sucumbir sense remissió al seu irresistible magnetisme i em vaig dedicar a jugar absort al gat i el ratolí amb els seus ulls, sense atrevir-me a dir-li res malgrat que tenia l'excusa perfecta per encetar-hi una conversa.

—Què ha passat, Fletxa, per què no t'has arrimat a saludar les meues col·legues? T'has quedat empanat o què? —em va preguntar el Piri, en haver abandonat el rogle de les xicones.

—No sé, m'ha pegat com un blanc...

—Jo crec, nano, que t'has quedat embovat mirant la morena i el que t'ha pegat ha sigut un fletxàs. Sí o què? No li treies la vista de damunt i et queia la bava a poalades. Però et comprenc, eh?, perquè la tia està que es desborda.

—Es desborda pels quatre costats! La coneixes?

—No. Es veu que és amiga d'unes amigues d'una de les meues amigues i s'han trobat hui ací per casualitat. Però és una estirada: no m'ha fet ni puto cas quan m'he presentat, i això que li he dit un parell de gràcies per intentar caure-li simpàtic! Eixe tipus de ties, col·lega, són massa divines i estan fora del nostre abast.

—Deus voler dir del *teu* abast —vaig protestar.

—A vore, nano, no és per discutir, però si no t'has atrevit a entrar-li quan has tingut ocasió és perquè eixa xati t'ha intimidat de veres. I una tia que t'in-

timida així és com un bou que et mira tort: millor pegar a fugir d'ella si no vols acabar com Manolete. M'explique?

El meu col·lega era molt aficionat a la tauromàquia i sempre tenia una metàfora torera a punt.

—Jo tinc els meus recursos, xaval, i t'assegure que he lidiat i triomfat en places més difícils! —vaig argumentar, tirant-me el moc i seguint-li el rotllo, tot i que a mi els bous mai no m'han agradat i sempre els he considerat un espectacle bàrbar.

—D'acord, Fletxa, com tu vulgues. Però ara ja has perdut l'oportunitat i t'hauràs d'esperar al pròxim canvi de terç. M'han dit que han vist a Barraca el paio de les *mesques* i hem d'anar cap allà abans que se'ns torne a escapolar.

III

El Piri i jo, finalment, vam aconseguir pillar unes quantes mescalines a Barraca i la nostra eixida innocent, com era d'esperar, es va acabar empastrant de mala manera. El festival es va allargar fins ben entrat diumenge i, dilluns, quan va sonar el telèfon de bon matí i em va despertar al meu llit de Motilla, jo duia una torbamenta de cavall i volia morir-me del mal de cap espantós que em fustigava les neurones.

—Sí? Qui és? —vaig contestar amb veu pastosa i rauca.

—Vicentet, bon dia! Soc ta tia. Com estàs, rei? Estàs constipat?

Era ma tia Ampariues, inusualment més eufòrica i amable que de costum. O això em va semblar a mi.

—Sí... Eh... Hola, tia. Es veu que despús-ahir em vaig refredar una mica —em vaig excusar.

—Ai, xiquet, t'has d'abrigar i cuidar-te, que els oratges que està fent estos dies són molt traïdors i la pluja és molt roïna. La rebequeta posada a tothora i el paraigua sempre a mà...

La veritat és que tot el cap de setmana havia estat bufant una llevantada inclement i havia plogut sense treva, però jo pràcticament no me n'havia adonat perquè havia passat la major part del temps arrecerat a

l'interior de les diferents discoteques de la Ruta. No obstant això, quan ma tia va esmentar el tema del temporal, vaig tindre una espècie de flaix mental i vaig recordar, de sobte, que dissabte a la matinada m'havia estat banyussant una bona estona al pàrquing de Spook mentre seguia una pista falsa sobre la musa encarnada que m'havia eclipsat el cor. De manera intermitent i semiinconscient, havia estat buscant-la sense descans i perseguint la seua ombra de local en local. Però no havia tingut èxit: ella s'havia esfumat sense deixar rastre i ningú no recordava haver-la vist després de la seua aparició estel·lar de divendres a la Chocola. Ben mirat, era possible que el dolor agut que em percutia les temples no es deguera només a la deshidratació causada per l'abús d'alcohol i substàncies psicotròpiques; era probable que també haguera agafat una galipàndria de primera magnitud. Ho corroborava el fet que em notava prou congestionat i que parlava de nas, amb la moquera en *pole position* per començar a degotar.

—Què vols, tia? —li vaig preguntar, recuperant el fil de la conversa.

—Hui tens classe, no?

—Hui? —vaig haver d'aturar-me a pensar en quin dia vivia—. Sí... Eh... Hui és dilluns, hui tinc classe de vesprada.

—Molt bé. Quan acabes, et passes per ací per ma casa, que vull comentar-te un tema.

—Un tema? Quin tema? No me'l pots comentar ara per telèfon? És que, amb el constipat que tinc, no sé si estic per anar a escola...

—Res de telèfon, Vicentet. Es tracta d'un tema delicat que duc entre mans, una investigació, i és una cosa que t'he d'explicar en persona.

—Està bé —vaig cedir—, hi acudiré quan isca.

Amb allò de la investigació la vella havia aconseguit picar-me la curiositat, però de tota manera Amparo Chaqués era cabota com ella a soles i jo sabia del cert que no m'acceptaria un *no* per resposta.

Va penjar tot d'una, com solia fer sempre, i em va deixar amb un pam de nas i la paraula en la boca.

—Quina hora és?

De sobte, algú al meu costat va formular aquell interrogant amb absoluta desídia i un marcat deix d'irritació. La seua dicció també era pastosa i sonava gairebé tan desorientada com devia haver sonat la meua feia només uns instants conversant amb ma tia. La misteriosa pregunta procedia d'una xicona de cabells bruns descambuixats que jeia en roba interior a l'altra banda dels llençols. Vaig consultar el rellotge i li vaig respondre:

—Les nou i quart.

—De quin dia?

—Dilluns.

—Brrrf! —Visiblement disgustada, em va donar l'esquena i va amagar el cap sota el coixí, amassant-lo amb força entre les mans—. Deixa'm dormir un parell d'hores més, per favor! —em va suplicar des de la seua posició d'estruç, sense a penes esma per vocalitzar les paraules.

Vaig connectar el contestador automàtic perquè no ens destorbara ningú més i, després de prendre'm un almax i una aspirina efervescent barrejats en un got

d'aigua —amb dues cullerades de mel, per si de cas—, em vaig tornar a gitar també. De seguida, intentant recordar qui era la meua companya de llit i com i on l'havia coneguda, em va sobrevindre la son i no vaig poder traure'n l'entrellat. Vaig creure recordar que havia sigut el meu amic Tato qui ens havia presentat el dia anterior a Puzzle, però no estava segur de si havia sigut a ella o a una altra xica pareguda en una altra ocasió similar. I, per descomptat, era incapaç del tot d'aventurar com es deia. Les escenes dels meus caps de setmana desenfrenats d'aquella època se'm presentaven totes inconnexes i entrellaçades, com retalls d'un mateix somni enterbolit projectat en sessió contínua. En la meua particular pel·lícula d'estil *nouvelle vague* sempre hi havia nombroses el·lipsis temporals inexplicables, imatges delirants i diàlegs fragmentaris. D'aquella eixida improvisada, per exemple, a penes recordava i volia recordar una sola cosa amb claredat: la visió celestial que havia tingut divendres a la nit i que se m'havia quedat marcada en la retina i gravada a foc en el cervell. De fet, quan la bella dorment que m'acompanyava es va despertar per fi i es va començar a arreglar per anar-se'n, vaig copsar que li tenia una certa retirada: ella també era morena de pell blanquinosa i també vestia falda de tub i jupa de cuir roja. Tanmateix, li mancava el component essencial: l'aura mística. En adonar-me que —d'una manera prou infame i retorçada— m'havia buscat una tosca imitació de l'original per consolar-me, em vaig sentir una mica confús i bastant culpable.

—Què mires? —em va demanar, mentre s'ajustava les calces—. Si volies repetir, haver-ho dit abans; ara

ja estic vestida i arribe tard al curro. De tota manera, si mal no recorde, anit et vas quedar sense condons perquè et vas encabotar a voler posar-te tu la gometa i no la vas encarar bé fins al tercer intent. Si m'hagueres deixat fer-ho a mi, ara encara te'n quedarien per a dos dispars més. Per cert, et portaràs com un cavaller i m'acostaràs al poble en la teua moto, veritat?

—Clar. D'on m'havies dit que eres?

—De Sedaví, bressol del moble.

«I de Ferran Torrent», vaig pensar sense dir-li-ho.

—I el teu nom era...?

Em sentia com un cabró per haver-la usat com a clau per llevar un altre clau i ni tan sols recordar-me de com es deia. A ella, però, no semblava importar-li en absolut.

—Sílvia, però no patisques, jo tampoc no recorde com et dius tu. Anit jo t'anomenava «Cavaller de la trista figura» i a tu ja t'anava bé. Però tenies un malnom un poc flipat, veritat? Tatxa? Clenxa? Com era?

—Fletxa, em diuen Fletxa.

—Ah, sí, això era. Bé, Fletxa, anem tirant o què?